



И никой отъ селцето не знаелъ и не подозиралъ, че въ ханътъ на баба Мария живѣлъ Андрей. За това той не се и грижилъ. Той отъ всичко умѣлъ — и мрѣжи плетялъ, билъ дърводѣлецъ и бѣчваръ. Работа винаги намиралъ по пристанището и въ село. Една мъжа тежала на гърдитъ му, едно желание ималъ на душата си — да я види отъ близо, да види децата си, да имъ се порадва въ себе си.

День следъ день се изнизвали. Морето ревѣло подъ прозорцитъ на стаичката му, а той продължавалъ да плете мрежи и да работи. „Веднѣжъ само да ги видя!“ — си мислѣлъ постоянно той.

Една вечеръ той тихо излѣзалъ изъ стаята си и тръгналъ изъ село. Почти всички се прибрали въ домоветъ си. Изъ улицитъ нѣмало жива душа. Полека-лека той доближилъ къщата на Филипъ. Откъмъ



улицата всички прозорци били тъмни. Заобиколилъ и влѣзалъ въ двора. Презъ едно свѣтло прозорче видѣлъ цѣлото семейство. Анна, синътъ, дъщерята и